

Vergaderjaar 1990–1991 Nr. 121

21 985

Luchtvaartovereenkomst met Suriname, met bijlage

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 10 januari 1991

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 11 januari 1991.

De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 10 februari 1991.

Ter voldoening aan het ter zake in de Grondwet,¹ de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen de op 16 oktober 1990 te Paramaribo tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname inzake luchtdiensten tussen en via hun onderscheiden grondgebieden, met bijlage (Trb. 1990, 163).²

Een toelichtende nota bij de Overeenkomst treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

¹ Art. 91, (1), add.art. XXI, (1)(a) G.W. en art. 61, (3), G.W. 1972.

² Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

S-VV
S-IZ

Toelichtende nota

Vanaf 1975 was de Surinaams-Nederlandse luchtvaartrelatie geregeld in een luchtvaartovereenkomst tussen het Koninkrijk en Suriname die wat het Koninkrijk betreft zowel voor Nederland als voor de Nederlandse Antillen gold.

Als gevolg van een geschil tussen Suriname en de Nederlandse Antillen werd deze overeenkomst in 1982 door Suriname opgezegd. Als gevolg hiervan hield de overeenkomst een jaar later op te bestaan.

Na een korte onderbreking van de luchtverbindingen tussen Nederland en Suriname gedurende de eerste helft van 1984, werden deze vervolgens hervat op basis van jaarlijkse vergunningen van de beide landen aan de wederzijdse lijndienstmaatschappijen.

Daar beide zijden het na verloop van tijd wenselijk achtten de luchtvaartbetrekkingen weer een meer permanente basis te geven, werden hiertoe in 1989 onderhandelingen gevoerd. Deze hebben tot overeenstemming geleid over de tekst voor een nieuwe luchtvaartovereenkomst, die vervolgens op 16 oktober 1990 werd ondertekend.

Deze overeenkomst bevat grotendeels de internationaal gangbare bepalingen. Artikel 3 omschrijft het in de internationale burgerluchtvaart tamelijk vergaande recht van de onder de Luchtvaartovereenkomst aan te wijzen luchtvaartmaatschappijen van elk land om in elke plaats langs de in het route-schema omschreven route van type luchtvaartuig te mogen wisselen. Dit geeft de aan te wijzen luchtvaartmaatschappijen de mogelijkheid de aan te bieden capaciteit langs de route optimaal op de vervoersvraag af te stemmen.

Krachtens artikel 4 heeft elk land het recht een luchtvaartmaatschappij voor de exploitatie van de overeengekomen diensten aan te wijzen.

De artikelen 10, 11 en 12 bevatten belangrijke financiële clausules. Achtereenvolgens wordt voorzien in belastingvrijstelling door het andere land ten aanzien van door de aan te wijzen luchtvaartmaatschappij van het ene land op het grondgebied van het andere land te gebruiken materiaal en dergelijke, in het voorkomen van dubbele belastingheffing op onder meer bedrijfswinsten alsmede in de mogelijkheid van ongehinderte overmaking van rekeningen van een aan te wijzen luchtvaartmaatschappij uit het andere land naar haar land van vestiging.

In artikel 16 zijn wederzijdse verplichtingen neergelegd die aan de bescherming van de veiligheid van de burgerluchtvaart bijdragen.

Hoewel de overeenkomst beoogt een basis te zijn voor het uitvoeren van lijndiensten, is ook een bepaling over het charterverkeer tussen beide landen opgenomen: artikel 2, lid 3 bepaalt dat chartervluchten eerst mogelijk zijn nadat de luchtvaartautoriteiten van beide landen hieraan hun goedkeuring hebben gegeven.

In de bijlage bij de overeenkomst is het route-schema neergelegd. Dit omschrijft welke routes door de aan te wijzen luchtvaartmaatschappijen mogen worden geëxploiteerd.

Het schema laat de door Nederland aan te wijzen maatschappij grote keuze-vrijheid in zowel tussen Amsterdam en Paramaribo gelegen punten als in voorbij Paramaribo gelegen punten. Met uitzondering van een beperkt aantal gespecificeerde gevallen mogen tussen deze plaatsen en Paramaribo ook daadwerkelijk verkeersrechten worden uitgeoefend door de Nederlandse maatschappij.

Wat het Koninkrijk betreft, is de overeenkomst die vanaf de datum van ondertekening voorlopig wordt toegepast alleen van toepassing op Nederland.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
J. R. H. Maj-Weggen

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
P. Dankert